

ปรนิมมิตวสวัตดี ตอนสี่ วิชาเทพนารี (๑)

คู่ก่อนสารีบุตร ในการให้ทานนั้น บุคคลไม่มีความหวัง
ให้ทาน ไม่มีจิตใจผูกพันในผลแห่งทานแล้วให้ทาน ไม่มุ่งการ
สั่งสมให้ทาน อีกทั้งไม่ได้ให้ทานด้วยความคิดว่า “เราจักเป็น
ผู้จำแนกแจกทาน เช่นเดียวกับบัณฑิตนักปราชญ์ในกาลก่อน
ทั้งหลาย” แต่ให้ทานด้วยความคิดว่า เมื่อเราให้ทานอย่างนี้แล้ว
จิตจะเลื่อมใส เกิดความปลื้มใจและปีติโสมนัส เขาให้ทานคือ
ข้าวและน้ำเป็นต้นแล้ว ย่อมเข้าถึงความเป็นสหายแห่งเทวดา
ชั้นปรนิมมิตวสวัตดี

ปรมิหมิตวสวัตติ์ ตอนสิริมาเทพนารี (๑)

๓๖๔

การกระทำต่างๆ จะดีหรือร้ายก็ตามล้วนเป็นผลจากความคิดทั้งสิ้น การกระทำที่ถูกต้องมาจากความคิดที่ดีเป็นกุศล การกระทำที่ไม่ถูกต้องมาจากความคิดที่เป็นอกุศล ดังนั้นความคิดจึงเป็นสิ่งที่ควรปรับปรุงก่อนสิ่งอื่นใด การปฏิบัติธรรมเป็นการพัฒนาความคิดให้สมบูรณ์ขึ้น โดยเฉพาะความคิดที่จะปรารถนาความเพียรนั่งสมาธิให้ต่อเนื่อง จนกระทั่งเข้าถึงพระธรรมกาย เป็นความคิดที่ประเสริฐสุด ต้องอาศัยความต่อเนื่อง ความสม่ำเสมอ และความเพียรซึ่งเป็นหัวใจของการปฏิบัติธรรม

เมื่อเราได้ปฏิบัติธรรม อย่างน้อยที่สุดความคิดก็จะเป็นระเบียบ มีพลังความคิดสร้างสรรค์อย่างไม่รู้หมดสิ้น การนั่งสมาธิทุกๆ วันจะทำให้ใจเราสงบเยือกเย็น มีความสุข และความเบิกบานเกิดขึ้น เป็นการเพิ่มพลังชีวิตให้แก่ตัวของเราเอง เมื่อใจหยุดนิ่งจนถูกส่วนแล้ว ก็จะได้เข้าถึงพระธรรมกายภายในที่ใสสว่าง ซึ่งเป็นที่พึ่งที่ระลึก เป็นหลักประกันของชีวิตอย่างแท้จริง

พระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสไว้ใน ทานสูตร ว่า

“ดูก่อนสาริบุตร ในการให้ทานนั้น บุคคลไม่มีความหวังให้ทาน ไม่มีจิตใจผูกพันในผลแห่งทานแล้วให้ทาน ไม่มุ่งการ

ปรนิมมิตตวสวัตติ์ ตอนสิริมาเทพนารี (๑)

๓๖๕

สั่งสมให้ทาน อีกทั้งไม่ได้ให้ทานด้วยความคิดว่า “เราจักเป็นผู้จำแนกแจกทาน เช่นเดียวกับบัณฑิตนักปราชญ์ในกาลก่อนทั้งหลาย” แต่ให้ทานด้วยความคิดว่า เมื่อเราให้ทานอย่างนี้แล้ว จิตจะเลื่อมใส เกิดความปลื้มใจและปีติโสมนัส เขาให้ทานคือ ข้าวและน้ำเป็นต้นแล้ว ย่อมเข้าถึงความเป็นสหายแห่งเทวดาชั้นปรนิมมิตตวสวัตติ์”

ตอนนี้ เราได้มาถึงสวรรค์ชั้นที่ ๖ ซึ่งเป็นชั้นสูงสุดในฉกามาวจรภูมิ สวรรค์ชั้นนี้มีนามว่า ปรนิมมิตตวสวัตติภูมิ เป็นที่อยู่ของเหล่าทวยเทพ ซึ่งเสวยเบญจกามคุณอันเป็นทิพย์ที่วิเศษสุด ด้วยสุขสมบัติยิ่งกว่าสวรรค์ทุกชั้นฟ้า เพราะว่าเมื่ออยากได้อะไร ก็จะมีเทพบริวารคอยเฝ้าให้ โดยไม่ต้องเสียเวลาไปเฝ้าเอาเอง คือมีเทพบริวารที่รู้ใจเจ้านายจัดการให้ทุกอย่าง เช่นรู้ว่าวันนี้เจ้านายอยากสวมใส่ทิพย์ภูษาอาภรณ์ชุดไหน อยากไปเที่ยวที่ไหน พอรู้ว่าเจ้านายปรารถนาจะเสวยสุธาโภชนาชนิดใด ก็จะช่วยเตรียมการจัดแจงเฝ้าให้ทันที ทวยเทพชั้นนี้จึงเสวยสุขสมบัติกันอย่างเต็มที่ราวกับผู้บริโภค สำหรับความเป็นอยู่ของผู้ที่อุปบัติในสวรรค์ชั้นนี้ ได้แบ่งออกเป็น ๒ กลุ่ม คือ ฝ่ายที่มีจอมเทพนามว่า “ท้าวปรนิมมิตเทวราช” ทรงปกครองเหล่าทวยเทพให้ได้รับความสุขสำราญ และมี “ท้าวปรนิมมิตวสวัตติมาร” เป็นผู้ปกครองบริวารอีกกลุ่มหนึ่ง

๓๖๖

เรื่องของท้าวปรนิมมิตวสวัตติ์มารนั้น เราจะมาศึกษา
กันในครั้งต่อไป สำหรับครั้งนี้ หลวงพ่อมิตัวอย่างของผู้ที่
ทำบุญกุศลแล้ว ได้ไปเสวยทิพยสมบัติในสวรรค์ชั้นนี้ เรื่องที่จะ
เล่านี้เป็นเรื่องของหญิงงามเมือง หรือหญิงโสเภณี ผู้พลิกผัน
ชีวิตจากปฤชชนคนธรรมดา กลายมาเป็นยอดหญิงผู้มีจิตใจ
งดงามสูงส่ง จนได้บรรลุธรรมเป็นพระโสดาบัน เมื่อละโลกแล้ว
ทั้งกายและใจก็สูงส่งยิ่งขึ้นไปด้วย คือได้ไปบังเกิดเป็น
เทพนารีในสวรรค์ชั้นปรนิมมิตวสวัตติ์ เรื่องของนางจึงน่าสนใจ
และน่าศึกษามาก ว่านางได้พลิกผันวิถีชีวิตของตัวเองอย่างไร

*เรื่องมีอยู่ว่า เมื่อพระลัมมาลัมพุทธเจ้าประทับอยู่
ที่เวฬุวันมหาวิหาร มีอุบาสิกามีจิตเลื่อมใสในพระรัตนตรัย
ไม่คลอนแคลนท่านหนึ่งชื่อ อุตตรา เธอได้แต่งงานกับลูกชาย
เศรษฐีซึ่งยังเป็นมิถฉาภิภูอยู่ เพราะทุกคนในครอบครัวฝ่ายสามี
ไม่ได้นับถือพระพุทธศาสนา แต่เนื่องจากนางเป็นพระโสดาบัน
จึงอยากหาโอกาสสั่งสมบุญบ้าง หลังจากเข้าพรรษาไปได้สอง
เดือนครึ่ง เหลือเวลาอีกประมาณ ๑๕ วันก็จะหมดช่วงเข้าพรรษา
นางมีความปรารถนาจะทำบุญให้ทานมาก จึงตัดสินใจขอเงิน
จากพ่อ ๑๕,๐๐๐ กหาปณะ เพื่อนำมาเป็นค่าจ้างหญิงงามเมือง

ปรนิมมิตตวสวัตติ์ ตอนสิริมาเทพนารี (๑)

๓๖๓

หรือหญิงโสเภณีชั้นสูงนางหนึ่งนามว่า สิริมา เพื่อให้มาดูแล
สามีแทนตน โดยจ่ายค่าจ้างให้วันละ ๑,๐๐๐ กหาปณะ เพื่อตัว
เองจะได้มีเวลาที่เหลือไปทำบุญตามชอบใจ

เมื่อนางสิริมาเห็นค่าจ้างในราคาสูงถึงปานนั้นก็รับปากว่า
จะทำหน้าที่ปรนนิบัติสามีของนางเป็นอย่างดี ฝ่ายสามีของเธอ
ก็ยินยอมพร้อมใจ เมื่อได้รับคำอนุญาตแล้ว นางอุตตรา ก็กราบ
นิมนต์พระภิกษุสงฆ์ผู้มีพระลัมมาลัมพุทเธเจ้าเป็นประมุข ให้มาฉัน
ภัตตาหารที่บ้าน และยังได้ฟังธรรมจากพระพุทเธองค์จนถึงวัน
มหาปวารณา ซึ่งการทำบุญครั้งนี้ เธอได้เป็นแม่งานในการ
จัดแจงงานทุกอย่างด้วยความเบิกบานใจยิ่งนัก

ก่อนถึงวันมหาปวารณาหนึ่งวัน สามีผู้เป็นมิจฉาทิฎฐิ
ของเธอ ได้ยืนมองไปทางโรงครัวทางหน้าต่าง เห็นภรรยา กำลัง
ง่วนอยู่กับงานครัว เนื้อตัวชะมุกชะมอมไปด้วยเขม่าควัน
ไม่ยอมพักเลย จึงคิดว่านางช่างโง่เขลา ไม่รู้จักอยู่สุขสบาย มัว
แต่ไปอุปฐากภสหมณะโหล่น คิดดังนั้นก็รู้สึกขำ จึงหัวเราะขึ้น
หญิงงามเมืองสิริมาซึ่งยืนอยู่ใกล้ๆ เห็นกิริยาสามีของนางอุตตรา
เช่นนั้น ก็เกิดลืมหูลำค้อนตบตบ นางรู้สึกหึงหวงและโกรธนาง
อุตตรา จึงได้เดินเข้าไปในครัว ตักเนยใสที่กำลังเดือดพล่าน
ถือเดินตรงรี่เข้าไปหานางอุตตรา

ปรีณิมมิตวสวัตดี ตอนสิริมาเทพนารี (๑)

๓๖๘

เมื่อนางอุตตราเห็นอาการของนางสิริมาที่เดินเข้ามาหาด้วยความโกรธ ก็รู้ว่าตนเองกำลังจะถูกประทุษร้าย จึงแผ่เมตตาไปถึงนางว่า “หญิงสหายของเรานี้ มีอุปการะต่อเรามาก เราทำบุญกุศลเพื่อหวังความสุขในพระนิพพาน จักรวาลนี้ก็แคบนัก พรหมโลกก็ยิ่งต่ำเกินไป แต่บุญคุณของหญิงนี้ยิ่งใหญ่ไพศาล ถ้าเราโกรธก็จะเวียนว่ายตายเกิดผูกพยาบาทอยู่ในกามภพนี้ เพราะอาศัยนางแท้ๆ เราจึงได้โอกาสถวายทานและฟังธรรม ถ้าเรามีความโกรธต่อหญิงนี้แม้แต่น้อย ขอนายไสนี้จึงลวกเราเถิด แต่หากไม่มีความโกรธ ขอนายไสนี้อย่าได้ลวกเราเลย” นายไสเดือดพล่านที่นางสิริมาถือนั้น ได้ถูกราดลงบนศีรษะของนางอุตตรา ด้วยอาณุภาพแห่งการเจริญเมตตาจิต นายไสนั้นกลายเป็นน้ำเย็นชะโลมกาย ไม่สามารถทำอันตรายใดๆ นางได้เลย

ฝ่ายหญิงรับใช้เห็นเจ้านายถูกทำร้าย ต่างเข้ารุมทุบตีนางสิริมาจนล้มลง นางอุตตราเห็นดังนั้นจึงรีบเข้าห้ามปรามและสอบถามถึงสาเหตุที่มาทำร้ายตน เมื่อทราบความแล้ว จึงว่ากล่าวอบรม และให้นางไปอาบน้ำทำความสะอาดร่างกายด้วยน้ำอุ่น นอกจากนั้นยังให้นาน้ำมนต์ซึ่งหุงถึง ๑๐๐ ครั้งด้วยตนเอง เมื่อเหตุการณ์เป็นเช่นนี้ นางสิริมาก็รู้สึกตัวสำนึกผิด คิดว่าตนได้ทำกรรมหนักเสียแล้ว จึงได้กราบขอขมาในความผิดครั้งนี้ นางอุตตราเป็นผู้ฉลาดในการทำหน้าที่กัลยาณมิตร จึงกล่าวว่า

ปรนิมมิตตวสวัตติ์ ตอนสิริมาเทพนารี (๑)

๓๖๕

“ตัวฉันเองเป็นผู้มีบิดา ถ้าหากปุลณเศรษฐี ผู้เป็นบิดาในวิภูฏะ และบิดาในวิภูฏะคือพระลัมมาลัมพุทเธเจ้า ทั้งสองท่านนี้ ยกโทษให้ เราก็จะยกโทษให้”

นางสิริมาจึงบอกว่า “นางรู้จักแต่ท่านปุลณเศรษฐี แต่ไม่คุ้นเคยกับพระลัมมาลัมพุทเธเจ้า” นางอุตตราจึงอาสาว่าจะพาไปเข้าเฝ้าเอง เพราะวันรุ่งขึ้นเป็นวันมหาปวารณา พระบรมศาสดาพร้อมกับภิกษุสงฆ์จะเสด็จมารับภัตตาหารที่บ้าน เธอจงถือเครื่องสักการะมา แล้วขอให้พระองค์อดโทษเถิด นางสิริมาจึงกลับบ้านของตนเอง และให้หญิงบริวารตระเตรียมอาหารที่ประณีตให้พร้อม รุ่งเช้านางจัดแจงถือเครื่องสักการะมาถวายแด่พระลัมมาลัมพุทเธเจ้าและหมู่ภิกษุสงฆ์ หลังจากนั้น นางสิริมาพร้อมด้วยบริวาร ได้หมอบลงแทบพระบาทของพระบรมศาสดา พร้อมกับทูลเล่าเรื่องทั้งหมดที่เกิดขึ้น

พระบรมศาสดาทรงสอนว่า “บุคคลควรชนะความโกรธ หรือคนที่มักโกรธด้วยความไม่โกรธ พึงชนะคนไม่ดีด้วยความดี พึงชนะคนตระหนี่ด้วยการให้ จึงจะได้ชื่อว่าเป็นผู้มีชัยชนะอย่างแท้จริง” เมื่อเห็นว่าใจของเธอเลื่อมใสในพระรัตนตรัยแล้ว พระพุทธร่องค์ทรงแสดงอริยสัจ ๔ นางสิริมาได้ปล่อยใจไปตามกระแสพระธรรมเทศนา ในที่สุดก็ได้บรรลุนิพพานเป็นพระโสดาบัน

ปณิธิมิตตาสวรรค์ ตอน สิริมาเทพนารี (๑)

๓๓๐

นี่เป็นฉากหนึ่งของชีวิตหญิงงามเมืองผู้คลุกคลีอยู่กับ
กิเลสตัณหา แต่สามารถถอนตนออกจากวังวนเหล่านี้ได้ โดย
ยกใจขึ้นสู่กระแสพระนิพพาน ส่วนฉากชีวิตต่อไปของเธอ
จะเป็นอย่างไร นางได้สั่งสมบุญอะไรไว้อีก จึงเป็นเหตุให้ได้ไป
บังเกิดในสวรรค์ชั้นปณิธิมิตตาสวรรค์ หลวงพ่อจะเล่าในครั้งต่อไป

ขอให้ทุกท่านหมั่นสั่งสมบุญกันให้มาก และรักที่จะ
ทำความดีให้ยิ่งกว่าสิ่งอื่นใด ทำบุญแล้วก็ให้หมั่นนึกถึงบ่อยๆ
ดวงบุญของเราจะได้โตขึ้นไปเรื่อยๆ และหมั่นนั่งธรรมะเป็น
ประจำอย่าให้ขาด ให้ฝึกใจหยุดนิ่งเรื่อยไป จนกว่าจะเข้าถึง
พระธรรมกายภายในกันทุกคน

